

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 106/07-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť R. H., Č., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 92/2006 z 29. júna 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2006 doručená sťažnosť R. H., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2

ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 92/2006 z 29. júna 2006.

Zo sťažnosti a ústavným súdom vyžiadaných listín vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Cb 37/2004 z 11. októbra 2005 bola sťažovateľke, v procesnom postavení žalovanej, uložená povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 19 125,46 Sk s prísl. O odvolaní sťažovateľky proti uvedenému rozsudku okresného súdu konal krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cob 45/2006, pričom z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie krajský súd 9. februára 2006 vyzval sťažovateľku na jeho úhradu v lehote 10 dní od doručenia výzvy (doručená 13. februára 2006) s poučením o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku. Vzhľadom na to, že sťažovateľka v krajskom súdom určenej lehote súdny poplatok za odvolanie nezaplatila, krajský súd napádaným uznesením sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006 konanie o odvolaní zastavil s poučením, že proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Sťažovateľka v zastúpení právnym zástupcom, napriek poučeniu krajského súdu o neprípustnosti odvolania proti uzneseniu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, považujúc toto poučenie za nesprávne, v lehote na odvolanie proti uvedenému uzneseniu krajského súdu z 9. marca 2006 dodatočne zaplatila súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku okresného súdu a súčasne podala proti uzneseniu krajského súdu z 9. marca 2006 odvolanie s tým, že žiadala, aby podľa § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006 zrušené a aby krajský súd meritórne prejednal odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu.

Krajský súd v rozpore so želaním sťažovateľky svoje rozhodnutie z 9. marca 2006 podľa § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch nezrušil a spolu s odvolaním sťažovateľky ho postúpil najvyššiemu súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 Obo 92/2006 z 29. júna 2006 odvolanie sťažovateľky odmietol, pretože podľa názoru najvyššieho súdu smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo prípustné, pretože krajský súd konal ako súd druhého stupňa.

Podľa sťažovateľky: *„Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím postupom v konaní odňali účastníkom možnosť konať pred súdom tým, že porušili práva účastníkov na spravodlivý proces tým, že ich vec mala byť prejednaná pred nezávislým a spravodlivým súdom. Nazdávame sa, že postup Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho, teda rozhodnutie o zastavení odvolacieho konania, jeho dôvody a skutočnosť, že proti svojmu rozhodnutiu nepripustil odvolanie je nesprávny a nezákonný. Taktiež sa nazdávame, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline, teda dôvody na základe ktorých takto rozhodol sú nesprávne a nezákonné. (...)*

(...) zákon o súdnych poplatkoch predpokladá, že proti uzneseniu o zastavení konania je prípustné odvolanie, pretože ustanovuje možnosť zrušiť uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak súdny poplatok bude zaplatený do konca lehoty na podanie odvolania. V tomto prípade súdny poplatok bol zaplatený síce po stanovenej 10 dňovej lehote, avšak ešte v rámci lehoty odvolacej.

Podľa ustanovenia § 211 ods. 2 OSP odvolací súd odstraňuje vady odvolania vrátane výzvy na zaplatenie súdneho poplatku. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že vadu odvolania spočívajúcu v nezaplatení súdneho poplatku za odvolanie (ktorý sa stal splatným podaním odvolania) odstraňuje odvolací súd tým, že odvolateľa vyzve na zaplatenie súdneho poplatku. To znamená, že jediným úkonom odvolacieho súdu smerujúcim k odstráneniu tejto vady odvolania je len predmetná výzva. Nemožno súčasne vyvodit', že odvolací súd je oprávnený aj zastaviť odvolacie konanie v prípade, ak súdny poplatok za odvolanie zaplatený nebol. (...)

(...) znenie ustanovenia § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré príslušnému súdu umožňuje zrušiť uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku ak

ho poplatník zaplatí do konca lehoty na podanie odvolania. Z tohoto zákonného ustanovenia celkom jednoznačne vyplýva, že proti uzneseniu o zastavení konania môže účastník konania - poplatník podať odvolanie alebo zaplatiť súdny poplatok. Súdom príslušným na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je teda súd prvého stupňa z čoho ďalej vyplýva, že ustanovenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch výslovne odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku pripúšťa a ustanovenie § 202 ods. 3 OSP prípustnosť takéhoto odvolania nevyklučuje.

Poučenie I. stupňového súdu, v tomto prípade Krajského súdu v Žiline, že proti uzneseniu o zastavení konania nie je prípustné odvolanie podľa § 201 veta prvá OSP považujem za nesprávne, pretože uvedené ustanovenie umožňuje napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa. (...) Konanie vo veciach poplatkov je osobitným konaním podľa § 14 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré sa primerane riadi občianskym súdnym konaním. V konaní o zaplatenie súdneho poplatku je krajský súd súdom prvého stupňa a preto proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je možné podať odvolanie.

Ďalším dôvodom, prečo voči uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je prípustné odvolanie je tá skutočnosť, že lehota na zaplatenie súdneho poplatku je lehota poriadková a súd po zaplatení súdneho poplatku v lehote na podanie odvolania zruší svoje vlastné rozhodnutie a v konaní o odvolaní pokračuje, čo sa v tomto prípade nestalo.

Výklad právnych predpisov je potrebné zabezpečiť v súlade s Ústavou SR v nadväznosti na medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná. Zároveň je zrejmé, že ak sťažovateľ zaplatil súdny poplatok mal právo na prejednanie veci, čo sa v tomto prípade nestalo. Nepripustením odvolania proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku Krajský súd v Žiline účastníkov konania zbavil práva na podanie opravného prostriedku, čo je v rozpore so zásadou dvojstupňového konania pred súdmi (§§ 9, 10, 201 OSP). V konečnom dôsledku tento postup znamená odmietnutie spravodlivosti, lebo účastník konania sa nemôže proti takémuto postupu súdu brániť. Postupom Krajského súdu v Žiline a zároveň aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý tento stav svojím rozhodnutím potvrdil, bolo upreté právo na súdnu ochranu

a spravodlivý súdny proces zaručené Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dokumentmi.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Žiline svojim postupom a uznesením 20 Cob/45/2006 zo dňa 9. 3. 2006 a zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim postupom a uznesením 5 Obo 92/2006 zo dňa 29. 6. 2006 porušili základné práva R. H. (...) zaručené čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline 20 Cob/45/2006 zo dňa 9. 3. 2006 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obo 92/2006 zo dňa 29. 6. 2006 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

R. H. (...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.825,50 Sk (2 úkony po 2.730,- Sk - prevzatie a príprava, sťažnosť; 2 x režijný paušál po 164,- Sk, DPH 19 % t. j. 1.037,50 Sk), ktorú náhradu je povinný Krajský súd v Žiline spolu s Najvyšším súdom Slovenskej republiky uhradiť jej advokátovi JUDr. M. S. v prospech účtu č. ... vedeného vo V., a. s. pobočka Č. a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006, ústavný súd zisťoval, či ochranu sťažovateľkou označených práv neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľke dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jej práv.

Významnou ústavnou podmienkou limitujúcou rozhodovaciu právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v čl. 127 ods. 1

ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľky, porušenie ktorých pred ústavným súdom namieta, nerozhoduje iný súd. Inými slovami povedané, ústavná kontrola možného porušenia základných práv a slobôd nastupuje až po primárnej kontrole zo strany všeobecného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006 jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože krajský súd ako súd odvolací zastavil odvolacie konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v určenej lehote, a toto rozhodnutie nezrušil aj napriek dodatočnému zaplateniu súdneho poplatku v lehote na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania (§ 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch), ako aj tým, že proti svojmu rozhodnutiu o zastavení odvolacieho konania krajský súd nepripustil opravný prostriedok aj napriek tomu, že podľa sťažovateľky v konaní o zaplatení súdneho poplatku mal krajský súd postavenie prvostupňového súdu.

Sťažovateľka považujúc poučenie krajského súdu o neprípustnosti odvolania proti jeho uzneseniu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za nesprávne, využila opravný prostriedok (odvolanie) dôvodiac dodatočným zaplatením súdneho poplatku za odvolanie v zmysle prvej vety § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, avšak najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 92/2006 z 29. júna 2006 jej odvolanie ako neprípustné odmietol, pretože podľa jeho právneho názoru smerovalo proti druhostupňovému rozhodnutiu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil (napr. II. ÚS 51/05, III. ÚS 321/06, III. ÚS 350/06), že jedným zo zákonných dôvodov podania dovolania proti každému právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (resp. súdu druhého stupňa) je

podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) skutočnosť, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z uvedeného je teda zrejmé, že ak podľa sťažovateľky krajský súd, ktorý podľa právneho názoru najvyššieho súdu konal ako súd druhostupňový, jej svojím postupom a rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom tým, že právoplatne zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku v stanovenej lehote, ktoré rozhodnutie nezrušil ani po jeho dodatočnom zaplatení v zmysle § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pričom proti uzneseniu o zastavení konania nepripustil ani odvolanie, sťažovateľka mala s ohľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy práv, porušenie ktorých v konaní pred ústavným súdom namieta. Týmto účinným opravným prostriedkom nápravy malo byť v danom prípade dovolanie, ktoré sťažovateľka nevyužila.

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k prípadnému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka mala účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré však podľa obsahu tejto ústavnej sťažnosti nevyčerpala, preto bolo potrebné jej sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre neprípustnosť podľa 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2. Vo vzťahu k postupu a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 20 Cob 45/2006 z 9. marca 2006 sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Obsahom základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy je právo, aby vec účastníka konania bola prerokovaná verejne, v jeho prítomnosti a v primeranej lehote, ako aj to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Znenie toho článku ústavy zároveň limituje možnosť vylúčenia verejnosti, a to len za podmienok uvedených v zákone.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti neuviedla relevantné skutočnosti, ktoré by v okolnostiach prípadu mohli byť ústavným súdom posúdené z hľadiska možného porušenia

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti nie je ani zrejmé, ktoré aspekty základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľka namieta.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a sťažovateľ podľa § 20 ods. 2 tohto zákona návrh odôvodní a uvedie navrhované dôkazy.

Vzhľadom na to, že z obsahu sťažnosti nevyplýva ani len možnosť namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu, a nápravu prípadného porušenia ostatných aspektov základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutím krajského súdu (t. j. verejne prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom) je možné tiež riešiť v dovolacom konaní, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. Predmetom sťažnosti je aj tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 92/2006 z 29. júna 2006, ktorý odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 20 Cob 45/2006-139 z 9. marca 2006 odmietol.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. a) O. s. p. Vychádzal zo zistenia, že odvolateľ podal odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline, ktorý zastavil odvolacie konanie pre nesplnenie poplatkovej povinnosti (§ 10 ods. 1 zák. č. 71/92 Zb.) v znení zmien. Odvolateľ (odporca) napadol odvolaním rozsudok, ktorý vydal Okresný súd v Čadci č. k. 6 Cb 37/2004-124 zo dňa 11. 10. 2005 ako súd prvého stupňa. Funkčne príslušným súdom na rozhodnutie o odvolaní je Krajský súd v Žiline (§ 10 ods. 1 O. s. p.). Keďže si odvolateľ ako poplatník poplatkového úkonu (§ 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch) nesplnil poplatkovú povinnosť, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v súlade s ustanovením § 211 ods 2 zák. č. 341/2005 Z. z. účinného od 1. 9. 2005, podľa ktorého odvolací súd odstraňuje vady odvolania, vrátane výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, vyzval odporcu na zaplatenie súdneho poplatku z podaného odvolania. Odvolateľ napriek výzve, súdny poplatok v lehote stanovenej súdom nezaplatil, a preto súd v súlade s úst. § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch konanie zastavil. Je nesporné, že ide o rozhodnutie súdu druhej inštancie, ktoré nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom - odvolaním. Napadnuté uznesenie obsahuje správne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, pretože účastník môže napadnúť odvolaním rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 201 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 218 ods. 1 písm. c) O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval v súlade s citovaným ustanovením a odvolanie odvolateľa odmietol.“

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení uznesenia krajského súdu, jeho uznesenie obsahuje výklad právnych noriem OSP, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd sa stotožnil s postupom a uznesením krajského súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a uznesenie krajského súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Na tomto závere treba trvať napriek tomu, že sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, pretože porušenie základného práva nemožno vidieť len v tom, že najvyšší súd postupoval a rozhodoval bez toho, aby sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2007